

El poeta Edu Sívorí Alt (Buenos Aires, 1962) se sent tan a gust a Girona, on viu des de fa setze anys, que ha regalat a la ciutat la llegenda de Lepret, un monjo geperut que aspira a la utopia i que, després de protagonitzar un llibre i una obra de teatre, s'amaga al Barri Vell mentre espera un motiu per despertar. Sívorí, fervent defensor del pensament crític i de tot allò que permeti diferenciar-se de la massa i fomentar la singularitat, s'encamina cada cop més cap a la gestió cultural sense perdre de vista els tres grans eixos que guien totes les seves accions: memòria, veritat i justícia.

Edu Sívorí, el poeta vingut de l'Argentina

JOSEP PASTELLS > TEXT I FOTOS

Quan va arribar a Girona el 2001 —justament el 9 de juliol, el mateix dia que l'Argentina va independitzar-se d'Espanya el 1816—, Edu Sívorí només duia una maleta, 200 dòlars a la butxaca i dos noms ben apresos: Joan Surroca i Francesc Carbonell, que li van donar les primeres eines per sobreviure sense papers. La maleta, plena de llibres i altres objectes personals, recordava una mica la que Walter Benjamin arrossegava el 1940 mentre fugia dels nazis camí de Portbou. Potser no és cap casualitat. L'artista nascut a Villa Soldati («el Bronx porteny, un barri molt marginal que m'ha suggerit el poemari *Soldati City*», remarca) té en Benjamin una de les fonts inspiradores d'una acció cultural que cerca les particularitats en contraposició als discursos dominants. A més, està escrivint un assaig en què es fa palesa l'empremta del filòsof alemany. En preguntar-li pels seus poetes de referència, es toca lleument la barba i la cueta abans de respondre amb contundència: «A Argentina, Juan Gelman; a Catalunya, Joan Brossa». Espontani i rialler, sovint efervescent, Sívorí ha exercit de museòleg, artterapeuta i artista visual, però per sobre de tot es considera poeta. El seu gran objectiu en escriure és captar el

pols social a través de la bogeria, la política i la pobresa, que defineix com un sofriment existencial. «Cal diferenciar entre ser i estar pobre. No som pobres; estem pobres i bojós de la butxaca», assegura. Ha treballat molts anys al món de la psiquiatria i coneix de prop les diferents formes de la demència. «Molts en diuen *bogeria*, però prefereixo anomenar-la *patiment mental*; o, millor, *existencial*, perquè tots hi podem estar sotmesos», matisa. La seva trajectòria literària —ha publicat sis llibres de poesia i un assaig sobre transsexualisme—

discorre en paral·lel a l'atenció a les persones necessitades, sovint al carrer, el territori dels sensesostre. «M'hi implico molt, intento entendre'ls i ajudar-los en tot el que puc», explica. Com per donar-li la raó, un indigent que està a punt de sortir de la cafeteria El Sol —on té lloc l'entrevista prèvia a l'escriptura d'aquest perfil— l'abraça i li diu: «Gràcies per tot. Que tinguis molta sort a la vida». El poeta, amb els ulls lleument humitejats rere les ulleres de pasta, comenta: «Tinc com un imant, amb aquesta gent». Malgrat això, confessa que als 54 anys comença a adonar-se que li cal assimilar les seves limitacions físiques. «Estic cansat per fer atenció directa amb persones que entren en situació de

Espontani i rialler, Sívorí ha exercit de museòleg i artista visual, però per sobre de tot es considera poeta

crisi», aclareix. Per aquest motiu, ja ha posat en marxa un pla B per a la seva vida: «M'estic bolcant en la gestió cultural; ara mateix estic fent un curs amb Pau Martinell esperant la possibilitat d'una sortida laboral».

Els primers tres anys a Girona va estar indocumentat («sense papers per culpa del govern d'Aznar, però no era il·legal, perquè cap persona ho és», puntualitza) i després ja va poder regularitzar la seva situació: «Vaig passar a ser víctima de La Caixa per pagar els crèdits dels tres anys anteriors». Només d'arribar, el 2001, va fundar el Casal d'Amistat i Cultura Argentí-Català de Girona. Com a president d'aquesta entitat, ha participat en nombroses jornades i congressos per la integració de les dues cultures i ha dialogat amb diferents presidents de la Generalitat, consellers, alcaldes i els seus homòlegs argentins. També és membre de la delegació gironina d'Argentinos para la Victoria (ApV), una organització política implantada a tot el món que treballa des de l'exterior per a l'assentament d'un govern nacional i popular a l'Argentina. L'any 2002 va treballar com a dinamitzador cultural per a la creació del Parc de les Arts Contemporànies a Cassà de la Selva. El promotor d'aquest parc, Jaume Roser, és una de les persones de qui Sívori no s'oblida mai quan esmenta els que l'han ajudat. La família Planas, de la revista *Bonart*, Josep Maria Uyà i Josep Altimir són altres noms indispensables d'una llista plena de gent que ha cregut en el poeta argentí, un enamorat de la singularitat de les persones. «Penso que l'art és justament això:

l'errada, la diferenciació, l'allunyar-se de la massa i el pensament únic», afirma. També defensa que la màxima expressió de la cultura és la que fa la gent i recorda l'impacte de les revolucions nicaragüenca i chiapanenca i de la Primavera Àrab. «Qui sap si aviat podrem parlar en el mateix sentit de la independència de Catalunya», especula.

Quan es publiqui aquest perfil, Sívori ja haurà tornat del seu viatge com a convidat al Festival dels Pastors de Tunísia, on realitzarà un espectacle poètic a la muntanya («en una zona absolutament controlada pel jihadisme», concreta) com a membre d'una delegació gironina. Del 15 de juliol al 15 d'agost, l'Espai 22 de Girona acollirà l'exposició poèticoartística «Soldati City», en què l'artista visual argentí Pablo Maximiliano Ruiz Díaz mostrarà escenes de Villa Soldati mentre Sívori recita poemes del seu llibre. Té un fill nascut a Girona, Ernest Julio («per Guevara i Cortázar», confirma), i és amant de les ruptures espontànies d'allò establert: no dubta a deixar-se fotografiar assegut en una taula de bar al mig de la plaça del Vi. «Per estrany que de vegades sembli, vull deixar clar que un dels millors psicoanalistes de Catalunya, en Pep Mateu, s'encarrega de la meva estructura psíquica», informa amb un somriure enigmàtic. «Encara em falta un esglaó per arribar al nivell C. Juro que quan el tingui parlaré català, ara encara em fa molta vergonya», admet abans d'acomiar-se.

Josep Pastells és periodista.

Només d'arribar, el 2001, va fundar el Casal d'Amistat i Cultura Argentí-Català de Girona